

[Aksel Larsen.]

Dengang var man imidlertid absolut enig om at afvise et saadant Forslag; jeg havde nærmest Indtrykket af, at man betragtede det som forrykt overhovedet at kræve Ferie for Landarbejderne. Man sagde dengang, at hvis det overhovedet skulde diskuteres, kunde det gøres i Forbindelse med en almindelig Revision af Medhjælperloven; man henviste til, at der foregik forskelligt forberedende Kommissionsarbejde o. lign. angaaende en almindelig Revision af Medhjælperloven, og før dette skete, kunde der i hvert Fald ikke gøres noget ved denne Sag.

Jeg kan naturligvis erklære mig tilfreds med, at det Forslag, som det høje Ting dengang afviste, og som det ærede Medlem Hr. Levinsen dengang med saa stor Ivrighed stemte imod, Forslaget om Ferie for Landarbejderne, nu alligevel bliver gennemført, og at man ikke fortsat vil udskyde Spørgsmaalets Afgørelse, eller rettere sagt delvis udskyde Afgørelsen, til man kan faa taget fat paa den bebudede Revision af Medhjælperloven. Vi kan derfor slutte os til det foreliggende Lovforslag. Vi finder ganske vist, at det paa forskellige Punkter kunde være adskilligt bedre, men alligevel betegner det i sig selv et saa stort Fremskridt, at vi ikke skal stille Ændringsforslag, men vil stemme for det, som det her ligger.

Imidlertid forekommer det mig, at den Debat, der er ført her, giver Ret til at befrygte, at Lovforslaget skal blive forringet ved den Udvalgsbehandling, man anser for paakrævet. Det ærede Medlem Hr. Hartel har beklaget sig over det mærkelige Tidspunkt, hvorpaa man vil gøre noget for Landarbejderne; det finder han ikke passende, og det ærede Medlem Hr. Marius Jensen, hvis Ord dog formentlig har noget mere Vægt, siger paa Venstres Vegne, at man overhovedet skal være forsigtig med at lovgive paa dette Omraade. Saa vidt jeg forstod hans Tale, var han meget bange for, at Landarbejderne skulde faa for mange Fridage, og stillede ogsaa, saa vidt jeg forstod det, temmelig ultimative Krav om, at hvis Ungdommen skulde være sikker paa det beskedne Antal Fridage, Lovforslaget vil sikre den, skulde det i hvert Tilfælde være Husbonden, som suverænt afgør, hvornaar de skal falde, og hvorvidt de skal være i Sammenhæng eller ikke, hvorvidt det altsaa blot skal være Fridage eller have en lille Smule Karakter af Ferie. Jeg forstod endda det ærede Medlem saaledes, at han i Udvalget vilde drage dette Spørgsmaal frem og forsøge at faa Udvalget til at stille Ændringsforslag paa dette Punkt.

Jeg haaber for det første, at dette ikke er Tilfældet, og for det andet, at Venstres eventuelle Forslag i den Retning maa blive afvist. Lovforslaget er virkelig meget beskeden, og saa vidt jeg har forstaaet paa, hvad der bl. a. af det ærede Medlem Hr. Mortensen er sagt og skrevet om Vilkaarene for det politiske Samarbejde, kan et enkelt Parti ikke paatvinge de andre sin Vilje. Derfor skulde det vel være muligt i det mindste at redde det i Land, som Justitsministeren her har foreslaaet.

Ferieloven, som blev vedtaget i 1938, har stadig væk forskellige Mangler; en af dens væsentlige Mangler er netop den, at den ikke gælder for Landarbejderne. Men jeg vil tillade mig at benytte Lejligheden til at erindre om, at der synes at være andre Arbejdere, den ikke gælder for, bl. a. dem, der tvungsmæssigt er henvist til L. A. B.s Spildindsamlinger. Disse Arbejdere nægter man Ret til Feriemærker med den Begrundelse, at de arbejder for et filantropisk Foretagende. Jeg ved ikke, hvorvidt denne Begrundelse er juridisk holdbar, men hvis den er det, saa synes jeg, de Regeringsinstanser, det maatte paahvile — det er formentlig Arbejds- og Socialministeriet, men det er svært at vide, hvor L. A. B. hører hen under —, skulde tage sig af denne Sag og sørge for, at L. A. B.s Arbejdere kunde faa Ferie, saadan som man nu i det Omfang, her foreslaas, skaffer Landarbejderne en Slags Ferie.

I øvrigt vil jeg fæste Opmærksomheden ved det Faktum, at et Lovforslag om Fridage for Landarbejdere fremsættes ikke af Arbejds- og Socialministeren, men af Politiministeren, af den højtærede Justitsminister. Det er en naturlig Følge af, at Medhjælperloven sorterer ikke under de sociale Instanser i dette Land, men under Politiet. Jeg fæster Opmærksomheden ved dette og anbefaler, at man, naar man nu bliver opmærksom paa det, snart faar gjort op med dette Stykke Fortid og faar Lovgivningen vedrørende Landbrugets Arbejdskraft lagt under det Ministerium, hvor den dog maa formenes at høre hen. Jeg er ganske vist stærkt i Tvivl om, hvorvidt der overhovedet behøves nogen Særlovgivning for Landarbejderne, og meget stærkt i Tvivl om, hvorvidt der behøves en Medhjælperlov. Men det er i alt Fald fuldkommen urimeligt, hvis man vil fastholde, at en Medhjælperlov skal bestaa, at man saa lader den sortere under Ministeren for Politiet og Retsvæsen.

Samtidig vil jeg udtrykke min og sikkert ogsaa Folketingets meget store